

1. DĚJSTVÍ

Obraz 1

Divadelní jeviště

Jeviště malého divadla v přítmi, osvětlené jedinou stropní lampou. Stěny jsou černé, po levé straně stojí 3 židle a uprostřed iluze mizení. Kulisák Petr rovná v rohu nějaké rekvizity, má na sobě džíny a kostkovanou košili. Kouzelník Daniel je oblečený do bílé košile s velkým fialovým motýlkem, má černé kalhoty a frak a na ruku bílé rukavice. Zkouší si různá čísla s cylindrem a šátky a pohvizduje si nějakou melodií. Ozve se tlumený hluboký hlas a vzápětí vstoupí pan Vrbský s Ivetou. Je elegantně oblečen do černého roláku a černých kalhot. Vezme ji lehce v podpaží a s úsměvem ji vede k Danielovi. Iveta se sice plaše, ale zaujatě rozhlíží. Její pohled se zastaví na iluzi. Petr jí jen pokývne a odchází z jeviště. Daniel položí cylindr a stahuje si rukavice. Je jasné, že se mu Iveta v oranžovém kostýmku a lodičkách velmi líbí.

Postavy: Iveta, Vrbský, Daniel, Petr

VRBSKÝ: Tak ti vedu, Danieli, první dámu, kterou zaujala naše nabídka. Sotva si dokážu představit, že se dostaví ještě nějaká krásnější.

Daniel kýve a nespouští z Ivety oči. Ta lehce zrudne, ale je jisté, že jí to není nepříjemné. Přistoupí k němu a podává mu ruku.

IVETA: Pan Vrbský přehání. Jsem Iveta Heimová, dobrý den.

DANIEL: Daniel Bureš, všechny mé triky k vašim službám. Moc mě těší.

Drží její ruku o něco déle a Iveta se mu lehce vymaní. Vrbský se postaví mezi ně a gestem ukáže okolo sebe.

VRBSKÝ: Už jsem cestou paní Ivetě vysvětloval... mimochodem, smím vás takto důvěrně oslovovat?

Iveta neznatelně přikývne.

VRBSKÝ: ...Že divadélko je zavřené a jsme tu trpěni díky obdivu majitele objektu k náročné profesi bavičů lidí a nutnosti někde zkoušet. Je velmi šlechetný. Obávám se, že většina žen by se vylekala už venku na chodníku, nejpozději v chodbě, kterou jsme sem přišli. Co to, že hned první zájemkyně je tak odvážná?

IVETA: Myslím, že většina žen by vůbec nereagovala na váš inzerát, byť zní velmi lákavě a dobrodružně.

Vrbský i Daniel se upřímně zasmějí.

VRBSKÝ: Bravo... nedáte se, a to se mi líbí. Ale vy jste se přece ozvala, rád bych vás tedy považoval za ženu, která do té většiny nepatří. Mohu vás však ujistit, že máme i další adeptky. Čas nás přinutil k okamžité akci. Danielova asistentka si nevybrala právě nejlepší chvíli, aby onemocněla. Máme nasmlouvaná

představení, a jestli je mi něco z duše protivné, pak neplnění slibů a termínů. Prostě rychle potřebujeme někoho, kdo by Terezu okamžitě nahradil. Já i Daniel se budeme velmi snažit, abychom vám to co nejvíce usnadnili. Vaši odvahu ale suplovat nemůžeme.

Iveta se snaží tvářit suverénně, ale její pohled pořád automaticky sklouzává k iluzi. Oba muži si toho povšimnou. Vrbský přejde k iluzi a pohládí její hranu.

VRBSKÝ: Seznamte se, prosím. Právě si zaujatě prohlížíte zlatý hřeb našeho programu a je bezpodmínečně nutné, abyste si především vy dvě padly do oka.

Iveta popojde, skloní se a trochu ťukne do postranní fólie. Usměje se a kývne hlavou. Daniel ji bedlivě pozoruje.

VRBSKÝ: Naše iluze mizení. Dokonalá, vidíte? Při představení je tu téměř tma a fólie odráží prostor okolo. Takže prakticky černé závěsy, a ty jsou – jak vidíte - všude (*opíše rukou půlkruh*). Je nasvícena tak šikovně, že ani oko pozorného diváka nezpozoruje, že je to nějaká hmota, a ne volný prostor. Navíc, (*zdvihne prst*) pozornost je upřena na vás. Vy musíte být ta, koho divák bez dechu sleduje.

IVETA: Nepokoušíte se mi naznačit, že do toho budu muset vlézt, že ne? (*Vystrašeně těká z jednoho na druhého*).

Vrbský kývne na Daniela a ten přistoupí k iluzi. Vezme Ivetu lehce okolo ramen.

DANIEL: Vidíte ty miniaturní schůdky? (*Iveta neznatelně přikývne*) Vtip je v tom, že po nich musíte sejít ladně, chápete? Usmívat se do hlediště a nedívat se pod nohy. Prostě (*rozhodí ruce*) mizet noblesně.

Iveta si pochybovačně prohlíží schůdky. Vrbský tleskne.

VRBSKÝ: No tak, Danieli, nesmíš nám paní Heimovou... nebo Ivetu? (*významně na ni pohlédne a Iveta opět roztržitě přikývne*) hned vyplašit. Teď už chápete, má drahá, proč jsem vyžadoval ke zkoušce úzkou krátkou sukni a lodičky na podpatku. Ta iluze (*poklepe na její rám*) není sama o sobě umělecké dílo, je to jen pár technických záležitostí spojených tak, aby fungovaly. Uměleckým dílem jste vy! Respektive tanec, který při mizení předvedete. (*Položí si dlaň na čelo*) Omlouvám se, zapomněl jsem, nedáte si kávu, čaj nebo snad minerálku?

IVETA: Ráda. Tu minerálku, prosím.

VRBSKÝ: Petře!

Ze zákulisí přichází Petr.

VRBSKÝ: Dones paní Ivetě matonku, prosím.

PETR: Jasně, hned sem tu.

Pohlédne na Daniela, který stojí kousek za Ivetou. Daniel zvedne palec a Petr odchází.

IVETA: Říkal jste tanec? To si nějak...

VRBSKÝ: Nedovedete představit? Ujišťuji vás, že to nakonec bude rutinní záležitost, věřte mi. Ale musíme se do toho ihned pustit, co říkáš, Danieli? (*Odhlédne k Danielovi, který se baví Ivetinými rozpaky*).

Přichází Petr s táckem, kde je sklenička a láhev matonky. Postaví ho na krajní židli a mrkne na Ivetu. Zdá se, že ho nevnímá, pořád si zaujatě prohlíží iluzi. Petr chvilku počká a pak odchází.

DANIEL: Já na vás vidím, že to máte v sobě, cítím to.

IVETA: Co?

VRBSKÝ: Petře! (*Zakroučí hlavou, jako by si na něco vzpomněl*). Obávám se, že začínám být poněkud sklerotický.

Zasměje se a udělá pár kroků k zákulisí. Opět přichází Petr.

PETR: Šéfe?

VRBSKÝ: Přines schůdky.

Petr nechápavě ukáže do iluze.

VRBSKÝ: Ano, přines prosím ještě ty druhé.

Vrací se zpět k Ivetě a Danielovi, Petr odchází.

VRBSKÝ: Napijte se přece.

Iveta nereaguje, upřeně zírá na Daniela.

IVETA: Co mám v sobě?

Petr přináší schůdky, staví je k iluzi a jde pryč.

DANIEL: Dobrodružství. (*Přistoupí těsně k ní*). Láká vás nepoznané, zakázané, sáhnout si na příležitost. Přímo cítíte ten adrenalin.

Vrbský nalije minerálku do sklenice a přinese ji k nim. Podá ji Ivetě a ta ji bezmyšlenkovitě od něj převezme.

VRBSKÝ: Nepřišla jste snad jen kvůli honoráři? To byste mě zklamala. (*Zkoumavě si ji měří*). Zvládnete-li iluzi, pak zvládnete všechno. Zbytek spočívá jen v bezchybné asistenci Danielovým trikům. Rutina, která se s dobrou mechanickou pamětí a přiměřenou šikovností dá zvládnout velice rychle. (*Pohladí iluzi*). Ona je důležitá, ...vaše společné číslo je to hlavní.

Iveta rázně kývne.

IVETA: Tak snad abychom přestali chodit kolem horké kaše. (*Nervózně se zasměje a napije se vody*). V čem spočívá ten trik, jestli to vůbec je trik.